

beider, som yderligere maatte findes fornødne. Det er i Slutningen af Kommissionsbetænkningen udtrykkelig fremhævet, at man ikke var i Stand til at komme med bestemte Forslag med Hensyn til de enkelte Institutioner, til hvilke der var Spørgsmaal om at tilvejebringe Lokaler, og det er væsentlig af den Aarsag, at man ikke vidste, over hvilke Grunde der kunde raades. Jeg erindrer meget nøie, hvorledes vi ikke kom til dette Resultat uden en Konference med den vedkommende Minister. Jeg henvendte mig til ham og sagde: saaledes og saaledes er Sagen; vi have kun faaet de første forbedrende Undersøgelser tilendebragte; men bestemte Forslag kunne vi ikke forelægge, medmindre vi veed, hvor der kan være Tale om at lægge Bygningen, hvilken Grund der kan være til Raadighed for den; thi uden dette vil ethvert Forslag komme til at svæve i Luften. Svaret, jeg fik, var, at hvis Kommissionen gjorde en saadan Indstilling til Ministeren med Spørgsmaal om, hvor vidt han allerede nu med mere eller mindre Nødtaglighed kunde betegne en Grund, over hvilken der var en saadan Raadighed givet, at der paa Grundlag deraf kunde bygges et gennemført Forslag, saa maatte Svaret derpaa blive benægtende. Jeg kan huske, at jeg spurgte Ministeren, om han for Formens Skyld vilde have en Indstilling fra Kommissionen, men han erklærede, at han ikke ønskede en saadan. Jeg var fuldstændig tilfreds eller rettere, jeg var aldeles ikke tilfreds dermed, men jeg maatte erkjende, at jeg godt kunde forstaa, at der fra hans Side ikke var Andet at gøre. Men dermed var det ogsaa givet, at Kommissionens Betænkning maatte tage det Standpunkt, at den ikke kunde forelægge sit Arbejde som en endelig Indstilling, og derfor er der ogsaa i Betænkningen opstillet et Par Alternativer, som ingenlunde den Gang paa nogen Maade bleve saaledes misforstaaede, at Kommissionen kun udtalte sig for det ene Alternativ som det eneste Mulige, og allermindst saaledes, at den forelagde Noget, som i den Henseende kan paaberaabes nu efter den helt forandrede Situation, der er fremkommen ved Slottets Brand. Jeg tror, at naar ærede Medlemmer tilfældig skulde tage Betænkningen frem en Gang igjen, vilde de se, at man med Forsigtighed havde fremhævet først Nødvendigheden af at vide, paa hvilken Grund der skulde bygges, og derpaa Nødvendigheden af, at de første forberedende Skridt bleve gjort med stor Omhu og Betænkning, det udtaltes, at man ikke troede at kunne slutte hurtigt af for at komme til et Resultat, men

at man ved saa betydningsfulde og kostbare Arbejder, som der her var Tale om, maatte — hvad Erfaringen saa ofte har vist og ikke mindst i Lande, hvor store Arbejder af den Slags udføres, — lade en længere Tid gaa hen, inden man ansaa Sagen for virkelig moden til Udførelse, dersom ellers Udførelsen skulde være hensigtsvarende, og at det i den Henseende ikke gaar an at udfraenke sig til enkelte udmærkede Kræfters Benyttelse, men at det var af den største Betydning for Sagens heldige Udførelse, at der fandt en Prøvelse Sted udført i Forening af forskjellige samvirkende Kræfter under det vedkommende Ministeriums Ledelse. Jeg kan derfor ikke Andet end bede den ærede Minister ikke andre sig over, om det skulde vise sig, at det Forslag, som her er fremkommet, og som jo ikke først er blevet forberedt af ham, ikke er saaledes modent, at man kan vente, at det allerede nu skulde blive vedtaget og gennemført. Jeg tror, at der er vigtige og væsentlige Spørgsmaal, som trænge til nærmere Prøvelse. For det Første beder jeg den ærede Minister være noget mere villig til at tro, at det er en meget almindelig i hele Rigsdagen udbredt Overbevisning, at det Naturlige vil være, at lige som Rigsdagen havde sit Lokale paa Christiansborg Slot, saaledes bør den ogsaa, naar Slottet opbygges, faae sit Lokale der. Jeg tror — jeg kan naturligvis tage feil, man ser saa mange Svingninger i Meninger, at det ikke kunde falde mig ind at tro, at der ikke ogsaa her kunde foregaa en ubegribelig Svingning —, at det er en i Rigsdagens begge Thing almindelig udbredt Forestilling, at det vilde være naturligt og ønskeligt, om Rigsdagen kom til at indtage en Stilling i det nye Christiansborg, som svarede til den Stilling, Rigsdagen tidligere havde i det gamle Slot. Et æret Medlem, der iøvrigt fremførte adskillige Ytringer, som jeg er ham erkjendelig for, mente, at det Lokale, vi have her, er Noget, som med lidt Forandring kunde gøres ret taaleligt, og fremhævede, at man jo ikke var saa særdeles tilfreds med Lokalerne paa Christiansborg Slot. Ja, naturligvis, den Gang stillede man høiere Fordringer, og en ny Bygning vil jo ogsaa kunne fyldestgøre flere Krav, end der den Gang vare opfyldte, men jeg vil dog sige, at det hervorrende Lokale er i mine Dine saa slet, at hvis jeg ikke havde en stor Sky for stærke Udtryk, vilde jeg sige, at det næsten er utaaeligt.

Spørger man om, hvad det da er, der stiller sig som et naturligt Krav til det nye Slot, hvilke Fordringer det skal fyldestgøre, maa der vistnok dertil siges: Hvad er vel